

РЕШЕНИЕ

№ 630

гр. Бургас, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело
№ 20232120107614 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод исковата молба на К. Д. С., със съдебен адрес в гр., срещу „Кредит Инкасо Инвестмънтс Бг“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище гр. ..., с претендира приемане за установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 471,69 лева; 128,34 лева – възнаградителна лихва за периода 29.02.2008-29.05.2009 год.; 79,52 лева – обезщетение за забава за периода 28.03.2008-22.07.2009 год.; законна лихва за забава, считано от 22.07.2009 год. до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноски от 25 лева, за които суми е издаден изпълнителен лист от 26.08.2009 год. по ч. гр. д. № 5343/2009 год. на БсРС, и които сума са били предмет на изп. д. № 449/2009 год. и са предмет на висящото изп. д. № .../2020 год., двете на ЧСИ рег. № 803, поради погасяването им по давност погасителна давност за вземанията.

Исковата молба – в частта ѝ за периода на погасителната давност (18.01.2012-12.10.2020 год.), е пояснена от процесуалния представител на ищеца в проведеното по делото открито съдебно заседание, по реда на чл. 143, ал. 2, ГПК.

Ищецът е изложил следните фактически правни твърдения: въз основа цитирания изпълнителен лист, с молба от кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД през 2009 година е било образувано изпълнително дело №.../2009 год. на ЧСИ рег. ...; последното валидно изпълнително действие по него е било извършено на 18.01.2010 год.; на 18.01.2012 год. е настъпила перемпция и делото е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8, ГПК – обявяването на този факт е извършено с постановление на ЧСИ от 24.09.2019 год., влязло в сила на 28.10.2019 год.; с договор за прехвърляне на вземания от 14.09.2018 год. кредиторът е цедирал на ответника вземанията си срещу ищеца, заедно с всички принадлежности към него; с молба от

12.10.2020 год. ответникът е поискал и ЧСИ рег. №е образувал ново изпълнително дело – 1835/2020 год., взыскател по него е ответникът; давността за вземанията по изпълнителния лист е спряла да тече с първото и единствено изпълнително действие – от 18.01.2010 год., като след 18.01.2012 год. е започнала да тече нова давност. От 19.01.2012 год. до датата на образуване на второто изп. дело – 12.10.2020 год., е изминал срок повече от 5 години; след образуването на новото дело, въпреки изтеклия давностен срок, за ищеца са започнали да се създават неблагоприятни последици, изразяващи се в различни обезпечения и принудително събиране на сумите, а това обосновава правния му интерес от предявения иск.

Ищецът е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си; претендира присъждане на деловодните разноски.

Съдът намира предявения отрицателен установителен иск за допустим, правното му основание е чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 439, ГПК.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който е признал допустимостта на иска, но е оспорил основателността му; навел е следните твърдения: заповедта за изпълнение е влязла в сила на 26.08.2009 год., когато е издаден изпълнителният лист, от този момент е започнала да тече давността по чл. 117, ал. 2, ЗЗД, която е следвало да изтече в полза на ищеца на 26.08.2014 год.; възможността за погасяване по давност на вземанията е препятствана с подаването на молба за образуване на изп. дело на 17.12.2009 год.; по делото е платена доброволно само една вноска – на 05.05.2010 год., в размер от 50 лв.; на 17.06.2013 год. ЧСИ е изпратил запорно съобщение за налагане на запор до ЦКБ АД; чрез депозирането на молба за разсрочване на задължението и за вдигане на запор ищецът е признал задълженията си и се е задължил да ги погаси; на 02.07.2013 год. е направено искане за вписване на възбрана на имот, собственост на ищеца; на 29.11.2018 год. е депозирана молба за конституиране на нов взыскател – ответника, и с нея на съдебния изпълнител са възложени правомощията по чл. 18, ЗЧСИ, поискано е и насрочването на дата за опис на движими вещи; на 14.08.2019 год. е входирана молба за справка, в резултат на която, на 27.08.2019 год., е наложен запор върху вземанията на длъжника по банкови сметки; през периода 17.12.2009-28.10.2019 год. не е изтекла погасителна давност; следва да се съобразят задължителните указания на ВКС по ТР № 2/2013 год. на ОСГТК, ППВС № 3/80 год. и Т Р № 3/28.03.2023 год. на ОСГТК; по отношение вземанията по процесния изпълнителен лист, независимо от изброените изпълнителни действия, давността е започнала да тече след влизането в сила на ТР № 2/2013 год. на ОСГТК и релевантният момент, обуславящ началото на нова погасителна давност, е 26.06.2015 год.; последната молба, с която е поискано извършването на изп. действия, е от 14.08.2019 год. и от тази дата е започнала да тече нова давност; според практиката на ВКС, настъпилата перемпция на изпълнителното дело е без правно значение за давността, а обезсилването по право на изпълнителните действия по перемираното дело не се отразява на настъпилото по същото дело прекъсване на погасителната давност.

Ответникът е ангажирал писмени доказателства, моли за присъждане на деловодните разноси.

Съдът, след запознаване със становищата на страните и данните по делото, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Видно от данните по делото, с изпълнителен лист от 26.08.2009 год., издаден по ч. гр. д. №/2009 год. на БсРС на основание Заповед за изпълнение №/23.07.2009 год., ищецът К. Д. С. е бил осъден да плати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД следните суми: 471,69 лева – главница, възнаградителна лихва от 128,34 лева за периода 29.02.2008-29.05.2009 год.; обезщетение за забава от 79,52 лева за периода 28.03.2008-22.07.2009 год.; законна лихва за забава, считано от 22.07.2009 год. до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноси от 25 лева.

За принудителното събиране на посочените вземания, по молба на заявителя е било образувано изп. д. №/17.12.2009 год. на ЧСИ рег. № Според представеното копие от това дело, последното изпълнително действие по него е изпращане на запорно съобщение до ЦКБ АД, която е блокирала откритата от длъжника сметка.

С писмена молба от 18.03.2010 год. до ЧСИ длъжникът К. С. е предложил разсрочено плащане на задълженията си, считано от м. май. По делото не се спори, че такова частично плащане – за 50 лева – е извършено на 05.05.2010 год. (с преводно нареждане сумата е преведена от ЧСИ на вискателя).

На 17.06.2013 год. до ЦКБ АД е изпратено ново запорно съобщение, а на 02.07.2013 год. до СлВп при БсРС е изпратено искане за вписване на възбрана върху имот на длъжника.

С молба от 07.11.2018 год. като вискател по делото е бил конституиран ищецът „Кредит Инкасо Инвестмънтс Бг“ ЕАД, в качеството на цесионер по договор за прехвърляне на вземания от 14.09.2018 год. Впоследствие, възоснова молба на новия вискател от 12.10.2020 год., за принудителното събиране на процесните вземания е било образувано висящото и към настоящия момент изп. д. №на ЧСИ рег. №

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявения иск за основателен. Предвид въведеното от ищеца-длъжник отрицателно твърдение, ответникът-вискател носи доказателствената тежест, за провеждане на главно и пълно доказване липсата на предпоставки за изтичане на погасителна давност, която е била спряна или прекъсната периода след влизане в сила на заповедта за изпълнение по заповедното производство – чл. 154, ал. 1 във вр. с чл. 439, ал. 2, ГПК. Съдът намира, че такова насрещно доказване по делото не е проведено. Според задължителните указания на ВКС по правилното прилагане на закона – т. 10 от 2/2013-2012-ОСГТК, погасителна давност започва да тече от датата, на която вискателят е поискал или съдебният изпълнител служебно е предприел извършване на последното валидно изпълнително действие. По отношение всички спорни вземания приложение намира

общата 5-годишна давност – чл. 110 и чл. 117, ал. 2, ЗЗД, които са установени с издадената заповед за изпълнение по ч. гр. д. №/2009 год. на БРС. Началото на погасителната давност не тече от издаването на заповедта за незабавно изпълнение и на изпълнителния лист по нея, а от влизане на заповедта в сила след изтичане срока за подаване на възражение от длъжника – в този смисъл е Решение № 80/06.02.2024 год. по гр. д. № 1862/2023 год. на IV ГО на ВКС, постановено по чл. 290, ГПК. Поканата за доброволно изпълнение, към която е бил приложен препис от заповедта, са връчени на длъжника на 06.01.2010 год. с известие за доставяне – л. л. 54-55 по описа на делото, т. е. заповедта е влязла в сила на 21.01.2010 год. Страните не спорят, че последното валидно изпълнително действие по изп. д. № 449/2009 год. е било предприето на 18.01.2010 год. – с изпращане на заповедното съобщение до ЦКБ АД, с което давността е била прекъсната, и от този ден са започнали да текат както новата 5-годишна погасителна давност по чл. 110, ЗЗД, така и 2-годишният срок по чл. 433, ал. 1, т. 8, ГПК. Погасителната давност е била прекъсната отново с извършеното от длъжника на 05.05.2010 год. доброволно плащане, което представлява безусловно признание на задължението, в съответствие с подадената от него писмена молба за предлагане на разсрочено изпълнение – чл. 116, б. „а“, ЗЗД, и от този момент е започнала да тече нова давност. Подаването на молбата от длъжника и извършеното от него плащане не прекъсват 2-годишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8, ГПК, тъй като не представляват изпълнителни действия. Изпълнителното дело, обаче, е било прекратено с перемпция *ex lege* на 19.01.2012 год., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8, ГПК, до която дата вискателят не е поискал, а ЧСИ не е извършил служебно други изпълнителни действия по см. на т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 год. по тълк. д. № 2/2013 год. на ОСГТК на ВКС. След настъпването на перемпцията, независимо от липсата на нарочен акт на ЧСИ за прекратяване на делото, то не е било висящо, т. е. погасителната давност е продължила да тече (ППВС 3/80 год. не намира приложение, тъй като урежда хипотеза на висящо изпълнително дело).

В разглеждания казус не могат да намерят приложение и поясненията на ВКС съгл. Решение № 37/24.02.2021 год. по гр. д. № 1747/2020 год. на IV ГО, тъй като след настъпването на перемпцията по изп. д. № 449/2009 год. вискателят не е направил искане за нов способ. Изпращането на заповедното съобщение от 17.06.2013 год. е извършено по инициатива на ЧСИ, и то след настъпилото *ex lege* прекратяване на изпълнителното дело, т. е. няма ново искане на кредитора, което да бъде образувано в ново изпълнително дело. Такова надлежно искане е обективизирано едва в писмената молба на вискателя-ищец, възоснова която на 12.10.2020 год. е образувано второто изпълнително дело – № 1835/2020 год.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че погасителната давност е започнала да тече от 05.05.2010 год. (от извършеното от длъжника С. доброволно плащане) и е изтекла на 05.05.2015 год., през който период не е била

спирана или прекъсвана, поради което приема, че отрицателният установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

Основателността на иска налага уважаване молбата на ищеца за присъждане на направените деловодни разноски в общ размер от 650 лева – сбор от платените държавна такса и адвокатско възнаграждение (чл. 78, ал. 1 във вр. с чл. 80, ГПК). Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5, ГПК, за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от ищеца, е неоснователно, тъй като сумата от 600 лева не е прекомерна, съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 439, ГПК, че К. Д. С., ЕГН *****, със съдебен адрес гр., не дължи на „Кредит Инкасо Инвестмънтс Бг“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. следните суми: 471,69 лева; 128,34 лева – възнаградителна лихва за периода 29.02.2008-29.05.2009 год.; 79,52 лева – обезщетение за забава за периода 28.03.2008-22.07.2009 год.; законна лихва за забава, считано от 22.07.2009 год. до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноски от 25 лева, за които суми е издаден изпълнителен лист от 26.08.2009 год. по ч. гр. д. № .../2009 год. на БсРС, и които суми са били предмет на изп. д. № .../2009 год. и са предмет на висящото изп. д. № .../2020 год. на ЧСИ рег. № ..., поради изтекла през периода 05.05.2010-05.05.2015 год. погасителна давност за вземанията.

ОСЪЖДА „Кредит Инкасо Инвестмънтс Бг“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.на основание чл. 78, ал. 1, ГПК, да заплати на К. Д. С., ЕГН *****, със съдебен адрес гр., деловодни разноски в размер от 650 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____